

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร” ครอบคลุมด้านต่าง ๆ คือ การให้การบ้านนักเรียน การทำการบ้านของนักเรียน และการสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านการให้การบ้านนักเรียน การทำการบ้านของนักเรียน และการสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจาก บทความ หนังสือ วารสาร เอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบ้านของนักเรียน และสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้ปกครองนักเรียน กลุ่มละ 3 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย และสร้างเครื่องมือในการวิจัย

2. ประชากร และตัวอย่างประชากร

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหาร จำนวน 894 คน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2,608 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 91,359 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 91,359 คน ในโรงเรียนประถมศึกษา หรือ

โรงเรียนสาธิต กรุงเทพมหานคร 5 สังกัด คือ สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยของรัฐ และสถาบันราชภัฏ

2.1 ตัวอย่างประชากร

การคัดเลือกตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นคอนได้ตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 20 จำนวนและค่าร้อยละของตัวอย่างประชากรผู้ให้ข้อมูล

วิธีการรวบรวมข้อมูล	ผู้ให้ข้อมูล					ร้อยละ	เครื่องมือการวิจัย
	ผู้บริหาร	ครู	นักเรียน	ผู้ปกครอง	รวม		
1. ให้ตอบแบบสอบถาม	424	424	424	424	1,696	94.20	แบบสอบถาม
2. ให้สัมภาษณ์	10	10	10	10	40	100	แบบสัมภาษณ์
3. บันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้านและสมุดทำการบ้าน	-	-	10	-	10	100	แบบบันทึกข้อมูล

3. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบบันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้าน รวม 9 ฉบับ ดังนี้

3.1 แบบสอบถามและสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนในเรื่องสถานภาพส่วนตัว การให้การบ้านนักเรียน วิธีการให้การบ้านนักเรียน การติดตามผลหลังการให้การบ้านนักเรียน

3.2 แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเรื่องสถานภาพส่วนตัว การให้การบ้านนักเรียน วิธีการให้การบ้านนักเรียน ลักษณะของการบ้านที่ครูให้ในทุกกลุ่มประสบการณ์ การติดตามผลหลังการให้การบ้านนักเรียน

3.3 แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเรื่องสถานภาพส่วนตัว การทำการบ้านของนักเรียน ความพึงพอใจต่อการบ้าน และการสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียนจากผู้ปกครอง

3.4 แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองในเรื่องการทำการบ้านและช่วงเวลาในการทำการบ้านของนักเรียน การสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียนในด้านวิชาการและด้านสิ่งแวดล้อม

3.5 แบบศึกษาข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้านในเรื่องการให้การบ้านของครู การทำการบ้านของนักเรียน การติดต่อสื่อสารระหว่างครูกับผู้ปกครอง

4. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

4.1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจาก หนังสือ วารสาร เอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ในเรื่องการให้การบ้าน สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้ปกครองนักเรียน ได้ข้อมูลมากำหนดกรอบแนวคิด และสร้างแบบสอบถามแบบสัมภาษณ์ สำหรับนักเรียน ครู ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครอง และแบบศึกษาข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้าน ฉบับชั่วคราวขึ้น

4.2 นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้าน ฉบับชั่วคราวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบแก้ไขในด้านความครอบคลุมของเนื้อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4.3 นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้าน ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try out) กับโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนแย้มจากวิชานุสรณ์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน คือ โรงเรียนเอี่ยมพานิชย์ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนพญาไท

4.4 นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้าน และสมุดทำการบ้าน ข้อที่เป็นปัญหาปรับปรุงแก้ไข พิจารณาความเหมาะสมของภาษาและเวลาที่ใช้แล้วปรับให้เป็นฉบับที่สมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่งถึงผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร หัวหน้าการ

ประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้บริหารโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
เอกชนที่เป็นตัวอย่างประชากรทุกโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนสาธิตในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
ของรัฐและโรงเรียนสาธิตในสังกัดสถาบันราชภัฏ ขอความร่วมมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล

5.2 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามพร้อมซองให้ส่งกลับทางไปรษณีย์ จำนวน 450 ชุด
ในซองประกอบด้วยแบบสอบถามนักเรียน 1 ฉบับ แบบสอบถามครู 1 ฉบับ แบบสอบถาม
ผู้บริหารโรงเรียน 1 ฉบับ และแบบสอบถามผู้ปกครอง 1 ฉบับ

ผู้วิจัยแนบหนังสือขอความอนุเคราะห์ฉบับของผู้บริหารให้กรุณาแจกแบบ
สอบถามโดยผู้บริหารเป็นผู้เลือกครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน เพื่อตอบแบบ
สอบถาม ส่วนในแบบสอบถามฉบับของครู ผู้วิจัยมีหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเลือก
นักเรียนที่เรียนเก่งหรือเรียนปานกลางหรือเรียนอ่อน 1 คนในชั้นเพื่อตอบแบบสอบถาม โดยขอ
อนุเคราะห์ในการอ่านแบบสอบถามให้ และส่งแบบสอบถามฉบับของผู้ปกครองนักเรียนที่ตอบ
แบบสอบถาม ตอบแล้วรับกลับส่งคืนผู้บริหาร ซึ่งผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ให้ส่งคืนผู้วิจัย
จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนมีจำนวน 424 ชุด

5.3 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ และบันทึกข้อมูลจากสมุดจดการบ้านและสมุดทำการบ้าน
ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองทุกโรงเรียนใน 10 โรงเรียน ของ 5 สังกัด จากผู้บริหาร
โรงเรียน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้ปกครอง สังกัด
ละ 2 โรงเรียน รวม 40 คน สำหรับการสัมภาษณ์ผู้ปกครองบางท่านที่ไม่มีเวลามาให้ข้อมูลที่โรง
เรียนผู้วิจัยได้ขอสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัย

6.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานคือค่าร้อยละ แล้วนำ
เสนอในรูปแบบของตารางเสนอเป็นคำบรรยายประกอบความเรียง

6.2 ข้อมูลเชิงบรรยายประมวลและนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามและ
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ผู้บริหารโรงเรียน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

สภาพเกี่ยวกับการบ้าน

1. การให้การบ้าน

1.1 นโยบายให้การบ้าน พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการบ้าน คือ ให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นผู้มอบหมายการบ้านในห้องของตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการฝึกทักษะเพิ่มเติมจากบทเรียน โดยให้ครูประจำชั้นประสานงาน การให้การบ้านกับครูประจำวิชา เพื่อนักเรียนจะได้รับการบ้านในปริมาณที่เหมาะสม แต่ในสภาพที่เกิดขึ้นจริงครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้มอบหมายการบ้านให้นักเรียนเองไม่ได้ประสานงานการให้การบ้านกับครูประจำวิชาโดยต่างฝ่ายต่างให้ และวัตถุประสงค์การให้การบ้านเพื่อฝึกความรับผิดชอบและฝึกให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

1.2 วิธีการให้การบ้านพบว่าผู้บริหารโรงเรียนได้กำหนดให้ระบุ การให้การบ้านในบันทึกการสอน โดยกำหนดปริมาณการบ้านให้มีทุกวันแต่น้อย และยึดหลักเกณฑ์ให้การบ้านตามความสามารถของนักเรียน ส่วนในสภาพที่เกิดขึ้นจริงครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ระบุการให้การบ้านไว้ในบันทึกการสอน ให้การบ้านเหมือนกันและปริมาณเท่ากันหมดทุกคน และให้นักเรียนจดบันทึกการมีการบ้านในสมุดจดการบ้าน แต่ละวันจะมีการบ้านประมาณ 2 วิชา ได้แก่ ภาษาไทย และคณิตศาสตร์

1.3 รูปแบบของการบ้าน พบว่าลักษณะของการบ้านที่ครูประจำชั้นและครูประจำวิชาให้การบ้านในกลุ่มทักษะภาษาไทย เป็นการอ่านและทำแบบฝึกหัด กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์เป็นการทำแบบฝึกหัดคิดคำนวณ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นการหาข่าว กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยเป็นการวาดภาพ ระบายสี และการให้นักเรียนปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพกายและสุขภาพจิต ตลอดจนให้ปฏิบัติคุณสมบัติที่ควรเน้น เช่น ความเสียสละ การประหยัด ความมีวินัย เป็นต้น ส่วนกลุ่มวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพจะเป็นการฝึกทักษะการทำงาน ความรับผิดชอบด้วยการให้ประดิษฐ์เศษวัสดุเป็นของเล่น ลักษณะการบ้านส่วนใหญ่ที่ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และครูประจำวิชาเป็นแบบฝึกหัด เนื่องจากตรวจง่าย และลักษณะของการบ้าน ไม่ได้แบ่งปริมาณการบ้านตามความสามารถหรือยึดหลักความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

1.4 การติดตามผลหลังการให้การบ้าน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการติดตามการส่งการบ้านของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ครูประจำชั้นจะตรวจการบ้านด้วยตนเอง และเมื่อพบข้อบกพร่องของการทำการบ้าน จะเรียกนักเรียนมาอธิบายทีละคน แล้วก็ให้แก้มาส่งใหม่แต่ถ้านักเรียนมีปัญหาและมีข้อบกพร่องมาก ครูประจำชั้นจะเชิญผู้ปกครองมาพบทีละคนในช่วงที่ผู้ปกครองมารอรับเด็กกลับบ้าน

2. การทำการบ้าน

2.1 วิธีการทำการบ้าน พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตอบว่าตนทำการบ้านโดยตามผู้ปกครอง มีช่วงเวลาทำการบ้านในตอนเย็นหลังเลิกเรียนที่โรงเรียน โดยใช้เวลาในการทำการบ้านประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระบุว่านักเรียนทำการบ้านตอนเย็นหลังเลิกเรียนที่บ้าน และใช้เวลาในการทำประมาณ 1 ชั่วโมง

2.2 ความพึงพอใจต่อการบ้าน พบว่านักเรียนมีความสนใจและตั้งใจทำการบ้าน โดยส่งการบ้านอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากครูประจำชั้นได้แนะนำวิธีทำหลังจากให้การบ้านและนักเรียนกลัวครูทำโทษถ้าไม่ส่งการบ้าน เมื่อส่งการบ้านแล้วครูตรวจด้วยตนเอง และจะอธิบายเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลในกรณีที่มีปัญหาและให้กลับมาทำใหม่เมื่อพบข้อบกพร่อง

3. การสนับสนุนการทำการบ้าน

พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนสนับสนุนให้ครูประจำชั้นและครูประจำวิชา จัดทำสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ในการซ่อมเสริมในการให้การบ้านนักเรียน โดยจัดซื้อหนังสือแบบฝึกหัดทำเป็นเอกสารเย็บเล่มหรือเป็นแผ่น ๆ ให้นักเรียนทำเป็นการบ้าน ใช้หนังสือเสริมวิชาการจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ เป็นแนวทางในการทำแบบฝึกหัด สอบถามความต้องการเสริมความรู้ของครูในโรงเรียน จัดประชุมชี้แจงแนวทางการให้การบ้านกับผู้ปกครอง ตลอดจนจัดสถานที่อำนวยความสะดวกในการทำการบ้านให้นักเรียน จัดบริการให้ครูประจำชั้น หรือครูประจำวิชาช่วยสอนการบ้าน โดยสอนเสริมเป็นรายบุคคลหลังเวลาเลิกเรียน ในขณะที่รอ ผู้ปกครองมารับ

ส่วนครูประจำชั้น ช่วยเหลือการทำการบ้านนักเรียนโดยตรงเป็นรายบุคคล มีการติดต่อกับผู้ปกครองร่วมมือพัฒนาค่านิยมที่ต้องการเน้นที่บ้าน ตลอดจนการรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจกับผู้ปกครองทั้งในระหว่างที่ผู้ปกครองมารับนักเรียนหรือการติดต่อโดยตรงเมื่อมีปัญหา

ส่วนผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการสนับสนุนการทำการบ้านคือ

3.1 การสนับสนุนด้านวิชาการ โดยผู้ปกครองจะเป็นผู้ช่วยสอนการบ้านเอง เสริมความรู้ด้านวิชาการโดยทำแบบฝึกหัดที่คล้ายการบ้าน ให้นักเรียนได้ฝึกทำที่บ้าน จัดหาครูพิเศษเสริมให้ ให้นักเรียนได้ทำการบ้านกับครูประจำชั้นที่โรงเรียนหลังเลิกเรียน และมีการตักเตือนให้นักเรียนทำการบ้านเป็นครั้งคราว

3.2 การสนับสนุนด้านสิ่งแวดล้อม พบว่าผู้ปกครองได้อำนวยความสะดวกด้านสถานที่โดยจัดโต๊ะให้ทำการบ้านเป็นพิเศษและจัดหาอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยในการทำการบ้าน

ปัญหาเกี่ยวกับการบ้าน

1. การให้การบ้าน

1.1 นโยบายการให้การบ้าน พบว่าครูประจำชั้น กับครูประจำวิชาไม่มีการประสานงานการให้การบ้าน

1.2 วิธีการให้การบ้าน พบว่า บางครั้งปริมาณการให้การบ้านมากเกินไป นักเรียนต้องใช้ระยะเวลาในการทำนาน

1.3 รูปแบบของการบ้าน พบว่า การบ้านที่มีลักษณะเป็นการค้นคว้า หาข่าวสารหรือการให้นักเรียนเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ นักเรียนต้องให้ผู้ปกครองช่วยทำให้อาจไม่สามารถทำได้เอง

1.4 การติดตามผลหลังการให้การบ้าน พบว่า บางครั้งนักเรียนลืมส่งการบ้าน ทำการบ้านเองไม่ได้ ต้องให้ผู้ปกครองช่วยสอน ผู้ปกครองมีงานมากไม่มีเวลาดูแลหรือช่วยสอน ส่วนครูประจำชั้นมีปัญหาในชั้นเรียนมีจำนวนนักเรียนที่ต้องดูแลในความรับผิดชอบมาก ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีภาระงานพิเศษนอกเหนือจากประจำชั้นมาก ทำให้มีปัญหาในการตรวจการบ้านไม่ทัน

2. การทำการบ้าน

2.1 วิธีทำการบ้าน พบว่า ถ้าเป็นการบ้านมีลักษณะค้นคว้า หาข่าวสาร การเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ นักเรียนไม่สามารถทำการบ้านด้วยตนเองได้ นักเรียนใช้เวลาในการทำการบ้านนานเกินไป

2.2 ความพึงพอใจต่อการบ้าน พบว่า บางครั้งนักเรียนลืมส่งการบ้านต้องเตือนให้ส่งและมีบางคนที่ทำ การบ้านไม่ได้ด้วยตัวเอง

3. การสนับสนุนการทำการบ้าน

พบว่า ผู้บริหารมีปัญหาเรื่อง ขาดงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ ทำแบบฝึกหัด อบรมความรู้ จัดสถานที่อำนวยความสะดวกในการทำการบ้าน ทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการบ้านตลอดรวมถึงขาดบุคลากรในการผลิตโปรแกรมและครูที่มีความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ส่วนครูประจำชั้นจะมีเวลาในการช่วยเหลือสนับสนุนน้อย เนื่องจากมีนักเรียนในความรับผิดชอบมาก และมีงานพิเศษนอกเหนือจากงานประจำชั้นมาก ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหานักเรียนไม่เชื่อฟังเมื่อผู้ปกครองมีวิธีการสอนเนื้อหาไม่ตรงกับครูประจำชั้นสอน ผู้ปกครองมีเวลาช่วยเหลือและดูแลการทำการบ้านของนักเรียนน้อย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การให้การบ้านนักเรียน

ผลจากการวิจัยพบว่า นโยบายการให้การบ้านของผู้บริหารกำหนดให้มีการวางแผนล่วงหน้า โดยระบุในบันทึกการสอน และกำหนดให้ครูประจำชั้นมอบหมายการบ้านในห้องของตนเอง ซึ่งเห็นได้ว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญแก่การทำการบ้านและถือว่าการบ้านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน การมอบหมายการบ้านให้เป็นไปตามนโยบายดังกล่าวจำเป็นต้องมีการวางแผน และประสานงานร่วมกันทุกฝ่ายอย่างมีระบบ โดยยึดความแตกต่างของนักเรียนเป็นสำคัญเพื่อเสริมทักษะและประสบการณ์แก่นักเรียนให้ครบถ้วนตามจุดหมายและจุดประสงค์ของหลักสูตร เกิดประโยชน์กับผู้เรียนมากที่สุดมีผลกระทบทางลบกับครู นักเรียนและผู้ปกครองน้อยที่สุด การเรียนการสอนเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องให้เกิดทุกเวลาและสถานที่ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้านและชุมชน และไม่แล้วเสร็จสมบูรณ์ในแหล่งใดแหล่งหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นการมอบหมายการบ้านให้นักเรียนควรเป็นการส่งเสริมเป็นกระบวนการเรียนรู้ ที่มุ่งให้นักเรียนได้ฝึกฝนตนเองเพิ่มเติม จากที่เรียนในชั้นเรียนมาแล้ว หรือจากแหล่งอื่น เพื่อให้มีทักษะและประสบการณ์อย่างกว้างขวาง อันจะนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต (แนวทางการมอบหมายการบ้านให้นักเรียนเล่ม 1, กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538) ในด้านแนวคิดเกี่ยวกับการบ้าน พบว่าทั้งครู ผู้บริหาร และผู้ปกครอง คิดว่าการบ้านมีประโยชน์ เพราะเป็นการฝึกทักษะ แต่การบ้านควรให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุวรรณ เอี่ยมศิริราษฎร์

ได้ประมวลแนวคิดที่สอดคล้องกันของนักการศึกษา 8 ท่าน คือ ละเมียด ลิมอักษร (2508) เกรียง เอี่ยมสกุล (2509) กิตติวดี บุญเชื้อ (2513) สุดา บุญยไวโรจน์ (2523) และ วรรณพร ภิรมย์รัตน์ (2525) ดังนี้ คือ การบ้านของนักเรียนมีความยากง่าย และปริมาณพอเหมาะกับความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนรู้มาก่อน หรือมีความต่อเนื่องกับวิชาที่เรียนและเหมาะสมกับความรู้ของนักเรียน มีลักษณะท้าทาย เหมาะกับความสนใจของนักเรียนและเป็นกิจกรรมที่นักเรียนพอใจมีความกระตือรือร้นที่จะทำและยังสอดคล้องกับที่ ล้าออง ลิหาพงษ์ และคณะ (2530) ที่กล่าวว่า การบ้านที่ดีควรตรงตามหลักการ จุดหมาย และจุดประสงค์ของหลักสูตร สัมพันธ์และสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา และแผนการเรียนการสอนมีความชัดเจนไม่มากและยากเกินไป สอดคล้องกับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของนักเรียน ช่วยทำทลายความถนัด ความสามารถและความสนใจของนักเรียน ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ทักษะและประสบการณ์ของนักเรียน ใช้เวลาพอเหมาะกับวัยและความสามารถของนักเรียน ส่วนแนวทางมอบหมายการบ้านให้นักเรียนเล่ม 1, (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538) แบ่งการบ้านที่ดีออกเป็นการเสริมความรู้ เช่น การศึกษาค้นคว้า การศึกษานอกสถานที่ การทำรายงานและการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

อย่างไรก็ตามผลที่ได้จากการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการให้การบ้านของครูในปัจจุบัน คือ เน้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ทักษะภาษาไทย และทักษะคณิตศาสตร์เป็นหลัก ทั้งที่สังคมในปัจจุบันเปลี่ยนไปมาก เป็นสังคมที่ต้องติดตามความเป็นไปและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้มาก การบ้านที่เริ่มแตกต่างจากในอดีตคือ การให้นักเรียนหาข่าวในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งแสดงว่าครูในปัจจุบันเห็นถึงความสำคัญ ต่อการติดตามเหตุการณ์ ข่าวสาร และทำให้มีความรู้กว้างไกลกว่าในห้องเรียนมากขึ้น แต่โดยรวมแล้ว อาจกล่าวได้ว่า แม้การบ้านในปัจจุบันจะมีลักษณะบางประการที่เหมาะสมสอดคล้องกับข้อเสนอของนักการศึกษาต่าง ๆ แต่เนื่องจากแนวการสอนของครูส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญกับการฝึกฝนทักษะย่อยจากการทำแบบฝึกหัดในทักษะย่อยนั้น ๆ ซ้ำ ๆ จนชำนาญ แต่ยังขาดความตระหนักถึงการฝึกการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนในชั้นเรียนให้เข้ากับชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง ประกอบกับ ผู้ปกครองเองก็ยังขาดความตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนในการช่วยสนับสนุนและส่งเสริมเด็กให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางกว่าในชั้นเรียน แต่กลับมองว่าเป็นภาระที่ยุ่งยาก ครูจึงมักจำกัดลักษณะการบ้านอยู่ในรูปของการทำแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทยและคณิตศาสตร์เป็นหลัก

นอกจากนี้การบ้านในปัจจุบันยังไม่มีลักษณะการฝึกคิดและไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและความสนใจระหว่างบุคคล เช่น แทนที่จะให้แบบฝึกหัดทุกครั้ง อาจให้เด็กคิดโจทย์ปัญหาขึ้นเองจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน และสิ่งใกล้ตัวก็อาจทำได้หลากหลาย

การค้นคว้า สํารวจอย่างง่าย ๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก็ทำได้ เช่น สํารวจชื่อพืชที่ตนรู้จัก หรือที่ปลูกที่บ้าน หรือสังเกตการเจริญเติบโตของพืชที่บ้าน การดูแลสัตว์เลี้ยงก็อาจให้รวบรวม ถึงวิธีเลี้ยงดูและการให้อาหารที่สมาชิกในบ้านปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยงที่บ้านของตน เป็นต้น

เป็นที่น่ายินดีว่า ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่ให้ความเอาใจใส่ติดตาม การเรียนรู้ของนักเรียนของตนอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ โดยจากผลการวิจัยพบว่า

ในเรื่องการติดตามผลหลังการให้การบ้าน ซึ่งครูประจำชั้นติดตามการบ้าน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างสม่ำเสมอและตรวจการบ้านด้วยตนเอง เมื่อพบข้อบกพร่องก็จะเรียกนักเรียนมาอธิบายทีละคน และถ้าพบว่านักเรียนมีปัญหาในเรื่องเดียวกันหลาย ๆ คน ก็จะสอนเรื่องนั้นใหม่ และถ้าเด็กมีปัญหามาก ๆ ก็จะเชิญผู้ปกครองมาพบเพื่อช่วยเหลือนักเรียนต่อไป

การเอาใจใส่นักเรียนเช่นนี้ย่อมช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้พัฒนาทักษะที่ฝึกฝนไปได้มากกว่าการเรียนรู้เฉพาะในชั้นเรียน และช่วยให้ครูรู้จักธรรมชาติของนักเรียนของตน ได้ดีขึ้นมาก เพราะนักเรียนในชั้นมีจำนวนมาก และกิจกรรมการเรียนการสอนในปัจจุบันมีลักษณะเป็นการสอนรวม ๆ พร้อม ๆ กันทั้งชั้น ซึ่งทำให้ครูไม่ต้องมีโอกาสดูรู้ถึงความรู้ความสามารถที่แท้จริงของเด็กแต่ละคน การติดตามการบ้านจึงช่วยลดช่องว่างในเรื่องนี้ได้มาก

ปัญหาสำคัญของการให้การบ้านและการติดตามการบ้านของนักเรียน ซึ่งมี 2 ประการ คือ การขาดการประสานงานระหว่างครูฝ่ายต่าง ๆ และการขาดความร่วมมือจาก ผู้ปกครอง นับว่าเป็นอุปสรรคสำคัญที่ควรหาทางแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการปรับปรุงระบบการให้การบ้าน โดยทางโรงเรียนอาจกำหนดให้มีการเขียนการบ้านทุกวิชาขึ้นกระดานดำ เพื่อให้รับรู้ร่วมกัน และการให้ความรู้ผู้ปกครองที่ละน้อยเกี่ยวกับความสำคัญอย่างยิ่งของการ สนับสนุนอย่างเหมาะสม รวมไปถึงการประกาศผู้ปกครองดีเด่น ที่ให้ความเอาใจใส่ และสนับสนุนลูกหลาน เป็นต้น

2. การทำการบ้านของนักเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ทำการบ้านที่โรงเรียน ในขณะที่รอ ผู้ปกครองและนำส่วนที่เหลือกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่รายงานว่า นักเรียน ชอบทำการบ้านและทำได้ดีเพราะครูอธิบายก่อนให้ทำเป็นการบ้าน ใช้เวลาประมาณ 30 นาที โดยรีบทำขณะรอผู้ปกครอง ส่วนที่เหลือจะนำกลับไปทำที่บ้าน ซึ่งผู้ปกครองเห็นว่าใช้เวลา มากประมาณ 1 ชั่วโมง ซึ่งการที่นักเรียนใช้เวลานานเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีสิ่งเร้าตัวอื่น

มาถึงความสนใจ ทำให้สนใจการบ้านน้อยลง เช่น การดูโทรทัศน์ไปพร้อมกับการทำการบ้าน อย่างไรก็ตามการที่การบ้านที่นักเรียนได้รับง่ายและนักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำได้เอง แสดงให้เห็นว่าครูเข้าใจระดับความสามารถของนักเรียนของตน มีกระบวนการให้การบ้านที่ดี มีการวางแผนล่วงหน้า จึงทำให้นักเรียนเกิดปัญหาน้อย ประกอบกับที่ผู้ปกครองจำนวนหนึ่งเอาใจใส่ดูแลนักเรียน จึงทำให้พบว่านักเรียนไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการบ้าน

จากการที่พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ทำการบ้านที่โรงเรียนขณะรอผู้ปกครอง อาจมีสาเหตุจากการที่เวลาเลิกงานของผู้ปกครองกับการเลิกเรียนของนักเรียนไม่ตรงกัน คือนักเรียนจะเลิกเรียนเวลา 14.30 น. ถึง 15.00 น. แต่งานของผู้ปกครองเลิกเวลา 16.00 - 16.30 น. เป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงมีเวลาเล่นหลังเลิกเรียนมาก การจับกลุ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระซึ่งตรงกับความต้องการของนักเรียนในวัย 6-8 ปีนี้ คือต้องการพึ่งตนเองและต้องการได้รับการยอมรับเข้าเป็นหมู่คณะ ความต้องการเหล่านี้ทำให้เด็กแสวงหากิจกรรมใหม่ ๆ แปลก ๆ ทำอยู่เรื่อยไป (ฉวีวรรณ กินาวงศ์) เมื่อนักเรียนเล่นจนเหนื่อยหุดพักรวมกัน กิจกรรมที่ทำร่วมกันอีกอย่างหนึ่งคือการบ้าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ครูมักจะเสริมแรง คอยชี้แนะอยู่ตลอดเวลา ในเรื่องการใช้เวลาว่างที่โรงเรียน ทำการบ้านเพื่อลดเวลาทำการบ้านที่บ้าน เพราะนักเรียนบางคนกว่าจะกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาเย็น ค่ำมาก จึงทำให้ลดภาระความเครียดจากการบ้านลง นักเรียนจึงชอบทำการบ้าน และสนุกเมื่อได้ทำ ประกอบกับที่ครูอธิบายการบ้านช่วยนักเรียนก่อนให้เป็นการบ้าน จึงทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ทำการบ้านได้เอง และใครทำได้ถูกและเร็วกว่าเพื่อนก็จะเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ซึ่งจะทำให้เด็กมีความมั่นใจในตัวเองยิ่งขึ้น

3. การสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียน

จะเห็นว่าทุกฝ่าย คือ ผู้บริหารโรงเรียน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการสนับสนุนในทุกด้านเป็นอย่างดี จึงทำให้ไม่มีปัญหาในการทำการบ้านของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองมีการสนับสนุนนักเรียนทั้งทางด้านวิชาการ และสิ่งแวดล้อมจึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่พยอม อิงคานูวัฒน์ (2530) กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมการเรียนของเด็กวัย 6-12 ปี ว่าเป็นระยะที่พ่อแม่ควรสร้างนิสัยในการรับผิดชอบให้กับลูก เช่น ชักจูงให้ลูกจดสิ่งที่ได้เรียนที่โรงเรียนในแต่ละวัน เพื่อถือโอกาสตรวจดูความก้าวหน้าในการเรียน ช่วยเหลือการทำการบ้าน คอยตรวจดูสมุดทำงานเด็กจะรู้สึกระดับกระเจง เมื่อมีความสนใจในตัวเขา ช่วยจัดตารางสอน หรือมีกิจกรรม ให้เด็กทำเพื่อผ่อนคลายจากการเรียน เมื่อใดที่ลูกชวนพ่อแม่ให้มาดู

สมุดทำงาน หรือมาช่วยทำการบ้านก่อน ตลอดจนเห็นลูกจัดตารางสอนเตรียมสำหรับนักเรียนในวันต่อไป และวางกระเป๋าไว้เรียบร้อยพร้อมที่จะไปโรงเรียนในตอนเช้าโดยไม่ต้องบอก แสดงว่าพ่อแม่ได้ปลูกฝังนิสัยในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนของลูกได้สำเร็จแล้ว

อย่างไรก็ตาม โรงเรียนก็ยังพบปัญหาความร่วมมือจากผู้ปกครองจำนวนหนึ่งในการสนับสนุนการทำการบ้านของนักเรียน ซึ่งปัญหานี้แม้จะเป็นเรื่องที่พบอยู่ทั่วไป ก็ยังเป็นสิ่งที่ทางโรงเรียนควรแสวงหากลวิธีในการติดต่อกับผู้ปกครองกลุ่มนี้ และโน้มน้าวให้ผู้ปกครองเหล่านี้ให้ความร่วมมือมากขึ้น

4. คุณค่าของการบ้านและการดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การบ้านเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่ช่วยเชื่อมโยงความเข้าใจระหว่างโรงเรียนกับทางบ้าน ช่วยให้ทางบ้านรู้ว่าบุตรหลานของตนเรียนอะไรที่โรงเรียน และช่องทางที่ครูและผู้ปกครองจะส่งข่าว ข้อมูล เกี่ยวกับนักเรียนให้แก่กันและกัน นอกจากนี้ในกรณีที่การบ้านเป็นการฝึกทักษะ หากนักเรียนทำการบ้านด้วยตนเอง การบ้านก็ยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูติดตามว่านักเรียนมีความเข้าใจบทเรียนเรื่องนั้น ๆ อย่างแท้จริงหรือไม่ ถ้านักเรียนยังไม่เข้าใจก็จะทำไม่ได้หรือทำมาไม่ถูกต้อง ซึ่งครูก็จะได้อธิบายใหม่อีกครั้งให้เข้าใจ หรือในกรณีที่นักเรียนผู้สอนการบ้าน ก็จะเป็นโอกาสที่มีผู้ช่วยเหลือ อธิบายให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้

โดยแท้จริงแล้ว การบ้านควรมีลักษณะสำคัญที่ช่วยขยายประสบการณ์ที่ครูไม่สามารถจัดให้ได้ในชั้นเรียน นั่นคือการเชื่อมโยงความรู้ในชั้นเรียนกับสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นที่บ้าน หรือการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตจริงของตน เช่น การกลับไปสังเกตพฤติกรรมสัตว์เลี้ยง หรือพืชที่บ้าน ในการเรียนเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิต เพื่อให้เห็นตัวอย่างที่มีจริง และเกิดความเข้าใจที่ถ่องแท้ในสาระที่เรียน เด็ก ๆ อาจได้รับการบ้านให้ไปเก็บใบไม้ที่บ้านมาอย่างน้อยคนละ 2 ชนิด เพื่อนำมารวมกันและศึกษาลักษณะของใบ จัดหมวดหมู่ ศึกษาเส้นใบ ฯลฯ ร่วมกันในวันเรียนเกี่ยวกับใบไม้ หรืออาจกลับไปสัมภาษณ์คุณพ่อ คุณแม่ พี่เลี้ยง หรือญาติผู้ใหญ่ในบ้าน และจดบันทึกวันที่และเดือนเกิดของท่าน เพื่อนำมาใช้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านปฏิทิน และรู้จักเรื่องวัน วันที่ และเดือนต่าง ๆ ฯลฯ การบ้านในลักษณะนี้จะทำให้เกิดตระหนักว่า สิ่งที่เรียนนั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของตนอย่างไร และการได้ทำกิจกรรมที่เป็นการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ ทั้งยังช่วยให้เด็กแม่นยำ และจดจำได้อย่างถาวร การจำได้ว่า แม่เกิดเดือนเมษายน ส่วนพ่อเกิดเดือนตุลาคม ย่อมทำให้เดือนต่าง ๆ ของปีมีความหมาย และจำได้ง่ายกว่าการท่องเดือนทั้งสิบสองเดือนลอย ๆ เช่นเดียวกับการที่เด็ก ๆ ช่วยกันรวบรวมว่า ที่บ้านของคุณดูแลสุนัข

อย่างไร แล้วนำข้อมูลของตนมารวมกับเพื่อน ๆ สรุปเป็นวิธีดูแลสัตว์เลี้ยง ก็น่าจะแม่นยำในเนื้อหาวิธีการดูแลสัตว์เลี้ยงมากกว่า การท่องจากในหนังสือเรียนเฉย ๆ

อย่างไรก็ตาม การให้การบ้านในลักษณะนี้ ผู้บริหารและครูจะต้องมีแนวคิดที่ชัดเจนที่จะเป็นการประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมากกว่าการฝึกทักษะบ่อย ๆ ที่แยกออกจากกันเป็นส่วน ๆ ประกอบกับผู้ปกครองจะต้องเห็นคุณค่าของการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเด็ก เมื่อเด็กซักถาม ปรีक्षा หรือขอให้เขียนสิ่งที่ต้องการบันทึกให้ และการที่จะเป็นเช่นนี้ได้ ครูจะต้องได้รับการอบรม ชี้นำเกี่ยวกับการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับลักษณะการบ้านที่พึงประสงค์ โดยอาศัยการสนับสนุนจากผู้บริหาร และมีการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเปลี่ยนเจตคติ ค่านิยมของผู้ปกครอง จากการเชื่อว่าการเรียนรู้ที่ดีจำกัดอยู่เพียงทักษะการคำนวณและทักษะหลักภาษา และวิธีเรียนรู้ที่ดีคือการฝึกซ้ำ ๆ ในทักษะบ่อย ๆ ที่แยกออกมาต่างหากจากการปฏิบัติจริง รวมทั้งหน้าที่การส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก คือหน้าที่ของครูแต่เพียงผู้เดียว มาเชื่อว่า เด็กในยุคปัจจุบันจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการฟังครู และอ่านหนังสือเรียน ควบคู่ไปกับเนื้อหาความรู้ ซึ่งมีมากมาย และวิธีการเรียนรู้ที่ได้ผลดีคือการเรียนรู้ที่มีความหมาย ในบริบทที่แท้จริงของสิ่งที่เรียนรู้นั้น และการลงมือประมวลผลข้อมูลที่เป็นประสบการณ์ตรงของตนเพื่อเชื่อมโยงสัมพันธ์กับความรู้ที่กล่าวไว้ในเอกสารตำราต่าง ๆ ตลอดจนผู้ปกครองที่บ้านมีความสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง นิทานที่โรงเรียนให้เด็กยืมกลับไปบ้าน การตอบคำถามที่เด็กต้องการสำรวจ แล้วช่วยเขียนลงในกระดาษหรือสมุด เนื่องจากเด็กยังเขียนเองไม่ค่อยได้ รวมถึงการช่วยจัดหาอุปกรณ์ สิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ และสอนวิธีการเก็บรักษา หรือวางแผนการทำงานที่บ้านให้แก่เด็ก

การให้ความรู้เพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมครูและนักเรียนดังที่ได้เสนอแนะไปนั้นเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องและรอบคอบ เป็นเวลานานจึงจะสำเร็จผล แต่ก็เป็นสิ่งจำเป็น หากนักการศึกษาตระหนักถึงกระบวนการเรียนรู้ที่จำกัดของเด็กไทยในปัจจุบัน และผลกระทบที่เกิดขึ้นในระยะยาว นั่นคือการขาดความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องต่าง ๆ ที่ตนได้เรียนไป และการขาดความสามารถในการประยุกต์ความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งทำให้การใช้ชีวิตของคนไทยจำนวนมากในปัจจุบันยังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร และพัฒนาได้ยาก เมื่อเป็นผู้ใหญ่ที่มีนิสัยในการคิดและทำงานที่ค่อนข้างคงที่แล้ว การบ้าน แม้จะเป็นส่วนเล็ก ๆ ของการศึกษา แต่ก็สามารถเป็นกลไกสำคัญที่จะพัฒนาเด็กไทย โดยผ่านการปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนของครู และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การบ้านเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนการสอนในปัจจุบัน แต่จะให้เกิดประโยชน์สูงสุดก็ต่อเมื่อครูกำหนดถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน ให้การบ้านที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของแต่ละคน และต้องสอดคล้องกับบทเรียนด้วย

2. ผู้ที่มีส่วนร่วมกับการเรียนการสอนของครูและนักเรียนที่สำคัญคือผู้ปกครอง ซึ่งต้องติดตามดูแล และช่วยเหลืออย่างจริงจังเพราะงานของนักเรียนในวัยนี้คือการเล่น การบ้านจึงจะเป็นโอกาสสุดท้ายที่นักเรียนจะทำ ถ้าผู้ปกครองเพียงแต่ถามถึงการบ้านหรือเตือนด้วยวาจาโดยไม่เข้าไปร่วมกิจกรรมการบ้านกับนักเรียน ก็อาจทำให้นักเรียนเบี่ยงเบนว่าทำแล้วแต่ไม่ทำจริง ๆ ส่งผลให้เกิดการโกหก ขาดความรับผิดชอบ สร้างนิสัยที่ไม่ดีต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

การบ้านของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีในทุกระดับชั้นและที่เป็นปัญหาอย่างเห็นได้ชัด ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เพราะนักเรียนเริ่มเปลี่ยนวัยเข้าสู่วัยรุ่น และการเรียนในชั้นเรียนก็เปลี่ยนไปด้วย ต้องเรียนรู้มากขึ้น จึงทำให้มีภาระในการทำการบ้านมากเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน จึงนำศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการบ้านในชั้นประถมศึกษาทุกระดับชั้นเพื่อก่อเกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากขึ้น